

Superžena

Beograd 03:30, 21.02.2011.

Danas treba da slikamo devojkicu koja je obolela od dve vrste karcinoma - rekla sam kolegincici fotoreporterki.

Pokušavale smo da pronađemo ulicu u kojoj živi Anja Vasiljević.

Nisam ni stigla da joj završim rečenicu, a u susret nam je potrčala lepa, mlada devojkica duge kose, veselih očiju i širokog osmeha.

- Evo me, dobro došle - brzo reče Anja.

Kolegincica me je u neverici pogledala. Da nisam pogrešila osobu o kojoj treba da pišemo? Nije bila greška: dvadesetjednogodišnja devojkica zaista je obolela od teške bolesti. Ali je vesela i nasmejana.

Živi s majkom, bakom i dekom i psom Donom. Studira Fakultet za kulturu i medije i, kako kaže, srećna je žena.

- Naravno da u životu postoje i loši i dobri trenuci. Ali, generalno gledano, ja sam zaista srećna osoba. Ne vidim zašto se svi čude kad to kažem. Imala sam rak, pa šta? Opala mi je kosa, pa šta? Sebi sam i dalje bila lepa - priča Vasiljevićeva.

Sa šesnaest godina su joj otkrili prvi karcinom. Posle dve godine i drugi, opasniji. Išla je na hemoterapiju, a nakon cele godine odsustvovanja sa nastave uspela je da položi sve razredne ispite i maturira. I ne samo to: uspela je i da položi prijemni na Pravnom fakultetu.

- Sažaljenje je najgora moguća stvar. Od svojih bližnjih sam samo tražila da me prihvate i u tom periodu jer je ta bolest bila sastavni deo mog života. Znala sam da će se taj period završiti, i evo završio se. Sad sam zdrava i jača nego ikad - nastavlja priču Anja.

Ivana Mihajlović

Kompleksi

Udruženje NURDOR pokrenulo je projekat za prikupljanje novca kako bi se se deci oboleloj od raka omogućila psihosocijalna pomoć, koja još uvek nedostaje. Ovako teške bolesti ostavljaju trajne posledice i komplekse.

- Postoje stvari koje neko ko je mojih godina ili mlađi od mene nikako ne može sam da prihvati. Meni lično je u prihvatanju moje bolesti jako pomogla moja porodica, ali bez stručne pomoći ne bih uspela tako lako da se izborim - rekla je Ana Vasiljević.

Treba biti hrabar i snagu pronaći u sebi

Anja nam je ispričala da joj rak nije doneo samo tugu i plač.

- Tokom lečenja u Institutu za majku i dete upoznala sam Miloša Toblera, koji je postao moj jako dobar prijatelj, a sad mi je i kum. Kad sam završila s lečenjem, odlazila sam preko NURDOR u bolnicu kako bih zabavljala decu obolelu od raka. Tom prilikom sam naučila mnogo stvari o odnosima s javnošću i odlučila da se time bavim. Ova situacija mi je pomogla da se pronađem u profesionalnom smislu. I što je najvažnije - uvidela sam koliko sam važna svojoj porodici i ko su mi prijatelji.

Kad smo je pitali šta bi rekla drugoj deci koja boluju od sličnih bolesti, dala je jednostavan odgovor:

- Rekla bih im da se prave kao da se ništa čudno ne događa. To je teško, ali je jedina ispravna stvar. I naravno, da budu hrabri i snagu pronađu u sebi i svojim najbližima.